

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou ve věci žalobce: **A. H.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 2. 2014, č. j. OAM-25/ZA-ZA14-ZA14-2014,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 2. 2014, č. j. OAM-25/ZA-ZA14-ZA14-2014 rozhodl žalovaný o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že žádost je nepřípustná podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle § 25 písm. i) zákon o azylu zastavuje.

V zákonem stanovené lhůtě podal žalobce žalobu, v žalobních bodech bylo vyjmenováno porušení ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád v platném znění (dále jen „správní řád“), § 25, § 12 zákon o azylu. Uvedl, že žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR podal opakovaně, obával se návratu do země původu z důvodu pronásledování ze strany FIS, jejíž byl v minulosti členem a z níž z důvodů její radikalizace vystoupil. Členové uvedené strany po něm pátrají. Dle jeho názoru správní orgán pochybil při posuzování jeho obav z návratu do vlasti. Rovněž dostatečně nezohlednil, že na území ČR žije jeho rodina. V souvislosti se žalobními námitkami poukázal i na judikaturu NSS, sice rozsudek ze dne 25. 1. 2013, č. j. 5 Azs 7/2012-28, www.nssoud.cz. Na území ČR žije od roku 1986, od roku 1995 se zde zdržuje trvale. V nežijí již žádní jeho rodinní příslušníci, nemá tudíž kam se vrátit. Navíc by v případě návratu již neměl možnost do České republiky opět vycestovat s ohledem na vyhoštění, které mu bylo uloženo.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 25. 3. 2014 popřel oprávněnost žaloby, nesouhlasil s ní, neboť neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Zdůraznil především, že v případě žalobce se jedná v pořadí již o desátou žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Poprvé požádal v roce 2003, kdy důvodem byla legalizace jeho pobytu v ČR, neboť jeho předchozí pobytové oprávnění v ČR bylo cizineckou policií zrušeno. Následně požádal o mezinárodní ochranu ještě několikrát, v roce 2008 své důvody zásadně pozměnil, začal uvádět, že byl ve vlasti členem organizace FIS a měl by mít z tohoto důvodu problémy. K tomu žalovaný uvedl, že jmenovanému nic nebránilo uvést jím tvrzené důvody již v předcházejících žádostech, což však neučinil. Pokud se týká problematiky rodinných vazeb a snahou o sloučení rodiny, tímto se zabýval již v minulosti ve svých rozhodnutích. Možnost udržovat kontakt s rodinou je realizovatelná i prostřednictvím moderních technických prostředků, stejně tak mají i jeho rodinní příslušníci po dobu platnosti jeho vyhoštění možnost ho navštívit, nebo pobývat v jeho vlasti, případně v místě, kde bude mít legální pobyt. Za tohoto stavu proto žalovaný nepokládal žalobní námitky za azylově relevantní, naopak shledal naplnění podmínky stanovené v § 10a písm. e) zákona o azylu a řízení o žádosti dle § 25 písm. i) téhož zákona zastavil. Navrhl proto, aby žaloba jako nedůvodná byla v plném rozsahu zamítnuta.

Ze správního spisu soud zjistil, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce dne 24. 1. 2014. Z obsahu žádosti vyplynulo, že bylo proti němu vedeno opakovaně trestní stíhání za maření výkonu úředního rozhodnutí (rok 1997, 2010, 2011 a 2013), trestní stíhání v roce 2013 bylo ukončeno uložením trestu odnětí svobody po dobu 6 měsíců, byl mu udělen trest vyhoštění na dobu 7 let.

Ze své vlasti odjel v roce 1995 do ČR, bylo mu uděleno povolení k trvalému pobytu. Pracovně zde pobýval již od roku 1986, ale do roku 1995 jezdil do své vlasti. V byl členem strany FIS, která se začala radikalizovat, s čímž však nesouhlasil. Jeho postoj je hodnocen jako zrada. Z důvodu členství v této straně má problémy i se státními orgány, na ambasádě mu odmítají vydat cestovní pas. V ČR požádal na zastupitelském úřadě své vlasti o vydání cestovního dokladu v roce 2007 a 2008, neúspěšně. V letech 2003 až 2013 žádal o mezinárodní ochranu celkem 9x, vždy neúspěšně.

Je rozvedený, v ČR žije jeho zletilá dcera a bratr. Má další sourozence, bratr žije v a dvě sestry ve Měl obavy o svůj život při návratu do vlasti. V tudíž již nemá žádné příbuzné, nemá kam se vrátit. Tvrdil, že ze strany FIS byl odsouzen k smrti za zradu, což se měl dozvědět od jeho matky, strýce, krajanů a naposledy od bratra, který v roce 2012 vlast navštívil. Ke zdravotnímu stavu uvedl, že má tři roky problémy s tlustým střevem, 3x podstoupil kolonoskopii, žádný nález však nebyl zjištěn.

Z obsahu správního spisu soud dále zjistil, že žalobce podal první žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 30. 1. 2003, správní řízení bylo vedeno pod č. j. OAM-404/VL-11-2003. V průběhu tohoto správního řízení žadatel uvedl, že z do ČR odjel v roce 1993, aby zde podnikal, přičemž již od roku 1986 opakovaně z obchodních důvodů jezdil do ČR. Jako jediný důvod své žádosti uvedl fakt, že mu nebylo prodlouženo povolení k pobytu na území ČR, a že v ČR chce zůstat, jelikož zde má dceru. Zmínil také to, že v již nikoho nemá. Výslovně prohlásil, že ve vlasti nikdy neměl žádné potíže, a že ji opustil výhradně kvůli obchodu, v ČR pak zůstal, protože se zde oženil. V případě návratu do vlasti uváděl možné problémy se státními orgány kvůli neplacení daní, jinou obavu nesdělil. Prohlásil také, že nikdy nebyl v stíhán a nikdy nebyl členem žádné politické strany ani jiné organizace. Správní orgán vydal následně dne 5. 12. 2003 rozhodnutí, kterým nebyl jmenovanému udělen azyl dle § 12, § 13 a § 14 a nebyla v jeho případě konstatována ani překážka vycestování dle § 91 zákona o azylu, v tehdy platném znění, a které nabylo právní moci dne 7. 1. 2004. Žadatel proti tomuto rozhodnutí podal žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, který ji však dne 29. 1. 2007 rozsudkem č. j. 14 Az 39/2004- 51 zamítl. Následně podanou kasační stížnost, dne 17. 12. 2007 ji Nejvyšší správní soud v Brně rozhodnutím č. j. 1 Azs 37/2007-99 odmítl pro nepřijatelnost. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 18. 1. 2008.

Druhou žádost o mezinárodní ochranu podal dne 15. 2. 2008, řízení o ní bylo vedeno pod č. j. OAM-144/VL-10-2008. V průběhu tohoto správního řízení žadatel pouze zopakoval své důvody pro odchod z a podání žádosti o mezinárodní ochranu z předchozího řízení. Zdůrazňoval přitom jeho rodinné vazby v ČR (bratr, dcera) a v Evropské unii obecně (sourozenci v). Jelikož tedy neuvedl žádné nové relevantní skutečnosti, řízení o jeho žádosti bylo z důvodu její nepřipustnosti podle § 10a písm. e) zákona o azylu dne 27. 2. 2008 zastaveno podle § 25 písm. i) téhož zákona. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 10. 3. 2008. Žadatel proti tomuto rozhodnutí podal žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, který však dne 23. 7. 2008 řízení zastavil. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 4. 8. 2008.

Dne 16. 3. 2008 podal žadatel svou třetí žádost o mezinárodní ochranu, v níž opět pouze zopakoval své již dříve uváděné důvody a o níž bylo vedeno správní řízení pod č. j. OAM-246/VL-10-2008. Správní orgán proto řízení svým rozhodnutím ze dne 2. 4. 2008, které nabylo právní moci 4. 4. 2008 a proti němuž jmenovaný nepodal opravný prostředek, zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu z důvodu nepřipustnosti žádosti.

Čtvrtou žádost o mezinárodní ochranu podal jmenovaný dne 6. 5. 2008 a správní řízení o ní bylo vedeno pod č. j. OAM-366/VL-07-2008. I toto řízení bylo zastaveno dle § 25 písm. i) zákona o azylu z důvodu nepřipustnosti žádosti dle § 10a písm. e) téhož zákona, jelikož žadatel neuvedl žádné nové skutečnosti. Rozhodnutí správního orgánu nabylo právní moci dne 2. 6. 2008 a jmenovaný proti němu podal žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě,

který ji však dne 8. 9. 2008 odmítl jako opožděnou. Rozhodnutí krajského soudu nabylo právní moci dne 5. 8. 2008.

Dne 5. 6. 2008 pak podal jmenovaný svou již pátou žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž opětovně pouze zopakoval své již v předchozích řízeních opakovaně uváděné důvody. Správní řízení o této žádosti vedené pod č. j. OAM-429/VL-07-2008 bylo dne 18. 6. 2008 opětovně zastaveno dle § 25 písm. i) zákona o azylu z důvodu její nepřipustnosti. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 25. 6. 2008.

Dne 2. 7. 2008 podal výše jmenovaný žadatel svou šestou žádost o mezinárodní ochranu, o níž bylo vedeno správní řízení pod č. j. OAM-487/VL-07-2008. V průběhu tohoto řízení žadatel zcela nově uváděl jako důvody své žádosti problémy se stranou FIS, jejímž členem měl být v Jelikož však tyto důvody začal tvrdit až ve své šesté žádosti, přičemž mu podle názoru správního orgánu nebránilo vůbec nic uvést je již v předchozích řízeních, především hned v řízení prvním, nebylo možné je považovat za nové skutečnosti ve smyslu zákona o azylu, konkrétně § 10a písm. e) tohoto zákona. Řízení o žádosti jmenovaného proto bylo opětovně zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 23. 7. 2008 a jmenovaný proti němu neuplatnil opravný prostředek, z čehož je zřejmé, že závěr správního orgánu přijal.

Dne 10. 3. 2010 podal žadatel již svou sedmou žádost o udělení mezinárodní ochrany, o níž správní orgán vedl řízení pod č. j. OAM-62/LE-PA03-2010. V tomto řízení opět uvedl totožné důvody pro podání své žádosti, k důvodům pro opuštění vlasti však doplnil rostoucí fundamentalismus a s tím související ohrožení ze strany islamistické strany FIS na počátku 90. let. Jako již v předchozím řízení tyto důvody nebylo možné považovat za nové skutečnosti ve smyslu zákona o azylu, konkrétně ustanovení § 10a písm. e) tohoto zákona, když je jmenovaný začal tvrdit až ve své šesté, resp. sedmé žádosti, přičemž mu podle názoru správního orgánu nebránilo vůbec nic uvést je již v předchozích řízeních, především hned v tom prvním. Řízení o žádosti jmenovaného tak bylo opětovně zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu, přičemž toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 21. 9. 2011 a jmenovaný proti němu neuplatnil opravný prostředek, z čehož je zřejmé, že závěr správního orgánu přijal.

Dne 19. 11. 2012 pak podal jmenovaný svou osmou žádost o udělení mezinárodní ochrany, o níž bylo vedeno správní řízení pod č. j. OAM-344/ZA-ZA06-2012. V tomto řízení žadatel opět zopakoval své důvody z předchozích řízení a správní orgán opětovně jeho řízení dne 4. 12. 2012 zastavil pro nepřijatelnost ve smyslu § 10a písm. e) zákona o azylu. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 7. 12. 2012. Jmenovaný proti němu podal žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který řízení o žalobě dne 15. 5. 2013 zastavil, přičemž toto rozhodnutí krajského soudu nabylo právní moci dne 21. 5. 2013.

Dne 20. 12. 2013 podal jmenovaný devátou žádost o udělení mezinárodní ochrany, o níž bylo vedeno správní řízení pod č. j. OAM-312/LE-LE05-2013. V tomto řízení žadatel opět zopakoval své důvody pro nepřijatelnost ve smyslu § 10a písm. e) zákona o azylu. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 15. 1. 2014 a jmenovaný proti němu neuplatnil opravný prostředek, z čehož je zřejmé, že závěr správního orgánu přijal.

Z jednotlivých žádostí vyplývá, že důvodem jejich podání byly rodinné vazby žalobce v ČR a problémy z důvodu neplacení daní v zemi jeho původu. Teprve v pořadí šesté žádosti (rok 2008) poukázal na problémy, které by po návratu do vlasti měl kvůli jeho členství ve FIS, přestože do té doby tvrdil, že nikdy nebyl členem žádné politické strany či jiné obdobné organizace.

Vzhledem ke splnění zákonných podmínek soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Právní názor Krajského soudu v Brně:

Krajský soud v Brně zdůrazňuje, že řízení o udělení mezinárodní ochrany je zcela mimořádný institut, jehož smyslem je ochrana cizinců, kteří pocítují důvodnou obavu před pronásledováním v zemi původu nebo případně pocítují důvodnou obavu z hrozby nebezpečí vážné újmy ve věci jejich potenciálního návratu do země původu. Správní orgán tak v případě opakované žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany shledal naplnění podmínek pro zastavení řízení s tím, že se jedná o žádost nepřipustnou ve smyslu § 10a písm. e) zákona o azylu, dle kterého: *„žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podá-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodu pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.“* Výklad citovaného ustanovení a jeho aplikace ve vztahu ke konkrétním skutkovým okolnostem je přitom předmětem sporu projednávané věci.

V této souvislosti soud předeseílá, že citované ustanovení bylo do zákona o azylu nově doplněno zákonem č. 379/2007 Sb. (s účinností ode dne 21. 12. 2007), a to v souladu se směrnicí Rady 2005/85/Es ze dne 1. 12. 2005 o minimálních normách pro řízení v členských státech o přiznávání odnímání postavení uprchlíka (dále jen „procedurální směrnice“); jedná se tedy o důsledek transpozice procedurální směrnice, kterou Česká republika provedla právě výše uvedeným zákonem s cílem postihnout případy opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany podávaných ze stejných důvodů jako žádosti předchozí. Článek 25 odst. 2 procedurální směrnice totiž stanoví konkrétní případy, kdy členské státy mohou považovat žádost za nepřipustnou s tím, že pod písmenem f) je stanoven případ, kdy žadatel po pravomocném rozhodnutí podal stejnou žádost.

Tato výchozí pozice pro posouzení žádosti jako nepřipustné je pak dále rozvinuta v článku 32 procedurální směrnice, který blíže řeší případy opakovaných (následných) žádostí o udělení mezinárodní ochrany v témže členském státě s tím, že tyto žádosti nejprve podléhají předběžnému posouzení. V jeho rámci je pak posuzováno, zda opakovaná žádost obsahuje nové skutečnosti či zjištění, které významně zvyšují pravděpodobnost uznání žadatele za uprchlíka podle směrnice Rady 2004/83/Es ze dne 29. 4. 2004 o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohly žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (článek 32 odst. 4). Pokud tomu tak je, mohou

členské státy rozhodnout o dalším posuzování žádosti, a to za předpokladu, že dotyčný žadatel nemohl v předchozím řízení bez vlastního zavinění uvést tyto nové skutečnosti či zjištění, zejména při využití svého práva na účinný opravný prostředek (článek 32 odst. 6).

Ust. § 10a písm. e) zákona o azylu je tedy jakousi transpoziční syntézou problematiky podání opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany tak, jak je upravena v procedurální směrnici. Z díkce citovaného ustanovení zákona o azylu lze přitom dovodit nutnost kumulativního splnění dvou podmínek pro to, aby bylo možné opakovanou žádost věcně projednat:

- 1) je nutno uvést nové skutečnosti nebo zjištění;
- 2) musí se přitom jednat o takové skutečnosti či zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení.

Ad 1) Za nové skutečnosti nebo zjištění je pak ve smyslu procedurálních směrnic nutno považovat nikoliv jakékoliv nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Ostatně v jiných případech by nové správní řízení pozbývalo jakéhokoliv smyslu, protože jeho výsledek by byl předem daný a ve svém důsledku by takové správní řízení nekorespondovalo s požadavkem hospodárnosti vnímaným jakožto dosahování žádoucích výsledků s co nejmenšími možnými náklady.

Ad 2) Ve vztahu k druhé z uvedených podmínek je třeba vyjít z toho, že v rámci azylového řízení existují dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Jak již Nejvyšší správní soud vyslovil ve svém rozsudku ze dne 7. 2. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005-86, www.nssoud.cz „Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí.“ Pro úplnost lze ještě odkázat na rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003-42, www.nssoud.cz, v němž bylo uvedeno, že: „Správní orgán není povinen hodnotit jiné skutečnosti než ty, které žadatel o azyl uvedl jako důvody, pro které o azyl žádá.“ Proto pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze jemu a nelze akceptovat, že by toto neunesení břemena tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele, a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta; k tomu

srov. rozsudek NSS ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008-57, www.nssoud.cz, dle kterého: „...byla-li by matka nezletilé stěžovatelky v dalším řízení před správním orgánem úspěšná, tj. bylo-li by shledáno, že je v zemi původu pronásledována, resp. byl-li by shledán její odůvodněný strach z pronásledování v zemi původu nebo hrozba nebezpečí vážné újmy, mohla by v novém řízení o udělení mezinárodní ochrany uspět i její nezletilá dcera.“

Lze tedy uzavřít, že ust. § 10a písm. e) zákona o azylu představuje jistý filtr, jehož prostřednictvím je možné propustit do dalšího opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany již jednou rozhodnutou věc. Jedná se přitom o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté, tzv. res iudicata, resp. v daném případě res administrata. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění obou výše uvedených podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu nové žádosti, jež může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí tak, jako tomu svědčí skutkové okolnosti projednávané věci.

Soud zjistil ze správního řízení, že na straně žalobce se jedná v pořadí o desátou žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky. Porovnáním důvodů, které vedly žalobce k podání předcházejících žádostí s důvody uváděnými v současné žádosti, bylo konstatováno, že tyto jsou totožné, pokud se týká motivů jeho odchodu z vlasti a neochoty se do vrátit, dále obavy v souvislosti se svým bývalým členstvím ve straně FIS a své rodinné vazby na území ČR. Zdravotní potíže, které blíže specifikoval, sám uvedl, že existují již několik let, zmiňoval se o nich již i v předchozích řízeních. Na základě všeobecně dostupných informací o situaci v je žalovaný známo, že v zemi původu nedošlo k takové zásadní změně politické a bezpečnostní situace, která by byla podkladem pro opodstatněnost žalobcovy nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný čerpal z informačních zdrojů, které uvedl v obsahu svého rozhodnutí (strana 5). Na základě zjištěných informací proto bylo konstatováno, že v nedošlo k závažným změnám stran obecné bezpečnostní situaci v zemi, které by vyžadovaly opětovné posouzení žádosti žalobce ohledně možnosti jeho návratu do vlasti. Předložený oddací list a rodný list dcery vzal žalovaný v úvahu jako listinné důkazy, tyto však nemají na posouzení opakované žádosti žádný vliv.

Z výše uvedených důvodů soud ve shodě s právním názorem žalovaného uzavírá, že ve věci byly naplněny zákonné podmínky stanovené v ust. § 10a písm. e) zákona o azylu, neboť žadatel neuvedl, a ani žalovaný nezjistil ve vztahu k obecné bezpečnostní situaci v žádnou novou skutečnost odůvodňující opětovné hodnocení žádosti jmenovaného a jeho obav z návratu do, tedy skutečnost, která by vyžadovala nutnost vydání nového meritorního rozhodnutí v jeho věci. Vzhledem k tomu, že byly ve věci naplněny podmínky stanovené v ust. § 10a písm. e) zákona o azylu, žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná žalobcem na území ČR byla správně shledána nepřípustnou.

Ve světle výše uvedeného dospěl soud k závěru, že žaloba je nedůvodná, a proto podle § 78 odst. 7 s.ř.s. byla zamítnuta.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. května 2014

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová